RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.759 van 4 maart 2004
in de zaak A. 65.523/VII-16.245.

In zake : Lucien DIERICK,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en J. BOUCKAERT
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (R.I.Z.I.V.),
gevestigd te BRUSSEL,
Tervurenlaan 211.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lucien DIERICK op 8 september 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 17 juli 1995 van de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering houdende de bevestiging van de beslissing van 13 oktober 1993 van de Beperkte kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, in zoverre beslist werd de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten voor geneeskundige verstrekkingen welke door de verzoeker zullen worden verleend over een periode van twee maanden;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 januari 1998 die de neerlegging van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 6 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GORIS die, loco advocaten D. D'HOOGHE en J. BOUCKAERT verschijnt voor de verzoeker, en van Adjunct-adviseur F. NASSEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feitelijke toedracht van de zaak</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

De verzoeker werkt sinds 1961 als klinisch bioloog in het O.C.M.W.-ziekenhuis van Lokeren. Vanaf einde 1979 werkt hij ook in het ziekenhuis van Zele.

Ter gelegenheid van een nationaal onderzoek blijkt dat in het ziekenhuis van Lokeren het nomenclatuurnummer 591124 ten onrechte wordt aangerekend aangezien niet aan de voorwaarde van de aanwezigheid van minimum drie voltijdse biologen zou zijn voldaan.

In zijn zitting van 15 maart 1991 beveelt het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het R.I.Z.I.V. een volledig onderzoek.

Individuele facturen van het O.C.M.W.-ziekenhuis Lokeren, ondertekend door de hoofdgeneesheer en waarbij Dokter DIERICK als verstrekker van prestatie 591124 staat vermeld, worden over de periode van augustus 1988 tot eind 1990 opgezocht. Ook verzamelgetuigschriften (zogenaamde modellen D), opgesteld door de Centrale Inningsdienst VZWD, Medische Raad Kliniek O.C.M.W.

en ondertekend door de hoofdgeneesheer, worden, wat de prestaties van november 1990 betreft, opgezocht.

Elf personen worden ondervraagd. De verzoeker wordt verscheidene malen gehoord.

Na kennisname van de uitslag van het onderzoek beslist het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle in zijn zitting van 26 juni1992 de verzoeker naar de Beperkte kamer te verwijzen.

Op basis van het samengesteld dossier worden de verzoeker voor de periode augustus 1988 tot februari 1991 de volgende inbreuken op de Z.I.V.-reglementering ten laste gelegd :

"1. Het als verstrekker in rekening laten brengen van het forfaitair honorarium 59 112 4 F 10 terwijl aan de voorwaarde van 3 voltijdse biologen niet was voldaan van 01.08.88 tot 28.02.91 (art. 24 § 3 N.G.V.)
Tenlastelegging : 11.419 x 591124

2. Het als verstrekker een tweede maal in rekening laten brengen tussen 15.05.89 en 29.05.89 van reeds vroeger aangerekende forfaitaire bedragen bij eenzelfde patiënt en bij dezelfde opname in de periode van 01.08.88 tot 31.12.88.
Tenlastelegging : 1070 x 591102
1079 x 591124
927 x 591161

3. Het als verstrekker klinische biologie prestaties in rekening te laten brengen die niet werden uitgevoerd.

3.1. 135074 - 135085 B 67 : Troebelheidstest van BURSTEIN die niet werd uitgevoerd en daarenboven ook niet aangevraagd (art. 3 N.G.V.).
Tenlastelegging : 253 x 135074 B 67

3.2. Als verstrekker klinische biologieprestaties 586412-586423 en 586434 586445 B 360 (antibiogrammen) in rekening te hebben laten brengen die werden aangevraagd maar niet uitgevoerd.
Tenlastelegging : 28 x 586412 B 360
20 x 586434 B 360

3.3. Als verstrekker klinische biologieprestaties in rekening te hebben laten brengen in groter aantal dan aangevraagd en uitgevoerd 571852 - 571863 B 359, 571874, 571885 B 225, 571896 - 571900 B 89.
Tenlastelegging : 2 x 571852
19 x 571874
41 x 57189

4. Als verstrekker klinische biologieprestaties met een hogere terugbetalingswaarde in rekening te hebben laten brengen dan die in werkelijkheid uitgevoerd.

4.1. Immunodosage van een specifiek eiwit 572176 B 180, voor het opzoeken van C reactieve proteïne (B76).
Tenlastelegging : 41 x 572176 B 180

4.2. Immunodosage van een specifiek eiwit 572176 B 180 voor het opzoeken van RA B 76.
Tenlastelegging : 8 x 572176 B 180

4.3. Immunodosage van een specifiek eiwit daar waar RA latex werd aangevraagd.
Tenlastelegging : 9 x 471276 B 180

5. Als verstrekker klinische biologieprestaties ten onrechte in rekening te hebben laten brengen ingevolge de bepalingen van art. 24 par. 12 van de nomenclatuur die de specifieke voorwaarden van aanrekenbaarheid bepalen.

5.1. Analyses die met volle verticale lijnen werden aangevraagd.
Tenlastelegging : analyses 25 dossiers.

5.2. Analyses die onder de groepsbenaming 'PBO' werden aangevraagd.
Tenlastelegging : 41 x 137056, 137093, 137130, 1337174
2 x 137056, 137174
5 x 137056, 137093, 137130

5.3. Analyses die onder de groepsbenaming 'compleet' werden aangevraagd.
Tenlastelegging : 9 x 137056
9 x 137093
9 x 137130
9 x 137174".

Nadat de behandeling van de zaak voor de Beperkte kamer op 15 juni 1993 op verzoek van de raadsman van de verzoeker voor onbepaalde tijd is uitgesteld, wordt de zaak op de zitting van 13 oktober 1993 opnieuw opgeroepen.

Bij beslissing van dezelfde datum legt de Beperkte kamer de verzekeringsinstellingen het verbod op tegemoet te komen in de kosten der geneeskundige verstrekkingen welke door de verzoeker zullen worden verleend over een periode van twee maanden. De Beperkte kamer is bovendien de mening toegedaan dat de terugvordering dient te geschieden bij degene die de onrechtmatige vergoedingen daadwerkelijk heeft ontvangen.

Deze beslissing rust op volgende motivering :

"De Beperkte Kamer, wat de feiten vermeld onder tenlastelegging 1 betreft, stelt vast dat uit de verklaringen van de klinische biologen werkzaam in het labo van het O.C.M.W. Lokeren blijkt dat er op geen enkel ogenblik tijdens de ten laste gelegde periode 3 biologen hun totale prestaties volledig hebben gewijd aan een enkele instelling en derhalve niet als voltijdse biologen kunnen beschouwd worden. De Beperkte Kamer acht derhalve de tenlastelegging I bewezen en besluit deze dan ook aan te houden.

Inzake tenlastelegging 2 is de Beperkte Kamer de mening toegedaan dat deze ten volle bewezen is, gelet op de verklaringen welke zich in het dossier bevinden en besluit deze dan ook te weerhouden.

Wat de feiten betreft welke dokter DIERICK onder 3.1, 3.2. en 3.3. worden ten laste gelegd, stelt de Beperkte Kamer dat deze bewezen zijn, gelet op de stukken welke zich in het dossier bevinden. De Beperkte Kamer kan niet aanvaarden dat een niet correcte werking van de computer aanleiding zou geven tot een onjuiste aanrekening. Derhalve wordt deze tenlastelegging weerhouden.

Inzake de feiten vermeld onder 4.1. acht de Beperkte Kamer deze niet afdoende bewezen en besluit deze lastens dokter DIERICK dan ook niet te weerhouden.

Wat tenlastelegging 4.2. aangaat, beslist de Beperkte Kamer gelet op het feit dat deze niet als afdoende bewezen worden beschouwd, deze dan ook niet aan te houden.

Tenlastelegging 4.3. acht de Beperkte Kamer ingevolge het onderzoek ten volle bewezen, en besluit deze dan ook aan te houden.

De feiten vermeld onder 5.1, 5.2. en 5.3. die betrokkene worden ten laste gelegd, worden door hem niet betwist. Derhalve worden deze bewezen geacht en aangehouden door de Beperkte Kamer.

De aangehouden feiten maken een inbreuk uit op de wets- en verordeningsbepalingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering namelijk op artikel 3 en 24 van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Dienvolgens bestaat er aanleiding tot een verbod van verzekeringstegemoetkoming.

De Beperkte Kamer, overwegende dat de vastgestelde feiten een zware inbreuk uitmaken op het stelsel van de ziekte- en invaliditeitsverzekering en dat het bedrag van de ten onrechte aangerekende prestaties niet gering is, acht een ernstige sanctiemaatregel hier aangewezen".

Op 6 januari 1994 tekent de verzoeker tegen deze beslissing hoger beroep aan.

Met een op 12 oktober 1994 ter post aangetekende brief wordt hij opgeroepen om op 8 november 1994 voor de Commissie van beroep te verschijnen.

Nadat de behandeling van het hoger beroep op die zitting niet kan doorgaan, wordt het hoger beroep opnieuw opgeroepen op de zitting van 17 januari 1995.

Op deze zitting is de verzoeker vertegenwoordigd door zijn raadsman. Deze legt een conclusie en enkele stukken neer.

Op 17 juli 1995 neemt de Commissie van beroep de thans bestreden beslissing waarbij wordt bepaald :

"De Commissie van Beroep
- verklaart het beroep gedeeltelijk gegrond;
- bevestigt de beschikking a quo van de Beperkte Kamer in al haar beschikkingen behoudens wat beslist werd inzake de toepassing van artikel 97 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte Ziekte- en Invaliditeitsverzekering. (huidig artikel 164 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994)".

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant vóór de Commissie van Beroep in hoofdorde de middelen en argumenten herhaalt die hij reeds vóór de Beperkte Kamer heeft aangewend;

Overwegende dat de argumentering van appellant erop neerkomt te wijzen op zijn totale niet-betrokkenheid bij de overeenkomsten die door de instelling, waarin hij werkzaam was, met het RI.Z.I.V. gesloten werden inzake de toepassing van forfaitaire aanrekeningen; dat hem in deze geen enkele verantwoordelijkheid kan toegeschreven worden aangezien de financiële regelingen tussen de instelling en het R.I.Z.I.V. tot het beheer van de instelling behoorde;

Overwegende dat appellant, meer specifiek wat de tenlastelegging onder 1 betreft, erop wijst dat de voorwaarden waarop het forfaitair honorarium ten onrechte werd aangerekend, met name wegens het feit dat geen drie voltijdse biologen aanwezig zouden zijn geweest in de betwiste periode, hem niet kan tegengesteld worden aangezien uit geen wettelijk(e) bepaling blijkt, wat onder 'voltijds' bioloog dient worden verstaan;

Overwegende dat de Commissie van Beroep evenwel oordeelt dat appellant als een belangrijk verstrekker in het ziekenhuismilieu niet mag verklaren onwetend te zijn over de bepalingen van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en er de draagwijdte van niet te kunnen interpreteren; dat de kennis van de nomenclatuur deel uitmaakt van de professionele verantwoordelijkheid; dat in deze de beschikking van de Beperkte Kamer dient bijgetreden te worden;

Overwegende dat de Commissie van Beroep verder oordeelt dat wat de overige tenlasteleggingen betreft, de Beperkte Kamer met alle elementen van het dossier heeft rekening gehouden bij haar beoordeling zodat haar beslissing ook hier dient bevestigd te worden;

Overwegende evenwel dat noch de Beperkte Kamer noch de Commissie van Beroep bevoegd zijn om te oordelen over het terugvorderingsrecht van de verzekeringsinstellingen op grond van artikel 97 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (het op heden van toepassing zijnde artikel 164 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994); dat dientengevolge de beschikking van de Beperkte Kamer dient hervormd wat dat onderdeel betreft";

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Tweede middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen met betrekking tot het tweede middel als volgt kunnen worden weergegeven :

2.1.1.1. De verzoeker betoogt :

"Schending van artikel 24, § 2 van de herhaaldelijk gewijzigde bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering;

Doordat de bestreden beslissing van de Commissie van Beroep de eerste tenlastelegging, bestaande in het als verstrekker in rekening laten brengen van het forfaitair honorarium 591124 terwijl aan de voorwaarde van 3 voltijdse biologen niet zou zijn voldaan (periode van 1.8.88 tot 28.2.91), bewezen heeft verklaard en op die grond de door de Beperkte Kamer uitgesproken sanctie heeft bevestigd;

Terwijl overeenkomstig artikel 24, § 2 van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1981 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering, het begrip 'voltijdse biologen' niet nader wordt gedefinieerd, zodat het in zijn

gewone betekenis dient te worden geïnterpreteerd, aangepast aan de specifieke omstandigheden van de voorliggende situatie; het begrip voltijds derhalve moet geacht worden te slaan op een fysische aanwezigheid tijdens de normale werkuren in de inrichting; het voltijds karakter van hun tewerkstelling de biologen derhalve niet belet een andere activiteit inzake klinische biologie buiten de inrichting waar 'voltijds' wordt gewerkt, uit te oefenen (zie de brief van het R.I.Z.I.V. van 13 december 1993);

Zodat de bestreden beslissing, door impliciet maar zeker te hebben aangenomen dat de vereiste inzake voltijdse biologen veronderstelt dat de biologen exclusief prestaties in het betrokken ziekenhuis verrichten, het reglementair begrip 'voltijds', zoals gebruikt in artikel 24, § 2 van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering, heeft miskend, en derhalve een schending inhoudt van het voornoemd koninklijk besluit".

2.1.1.2. De verwerende partij antwoordt dat bij gebrek aan nadere definiëring van de omschrijving "voltijdse biologen" het begrip in zijn gewone betekenis dient te worden geïnterpreteerd, dat het begrip "voltijds" inhoudt zijn volledige tijd te besteden aan een activiteit, in casu in een welbepaald laboratorium, dat in het andere geval de activiteit aldaar niet voltijds doch slechts deeltijds zou zijn, dat men bezwaarlijk tegelijkertijd in diverse laboratoria van verschillende instellingen voltijds werkzaam kan zijn, in welk geval het hoogstens om deeltijdse tewerkstellingen zou gaan, dat de verplichte fysieke aanwezigheid van de bioloog gedurende de normale werkuren in de instelling op zichzelf ook al een voldoende aanwezigheid op meerdere plaatsen tegelijk onmogelijk maakt en dat het begrip "voltijds" en de "verplichte fysieke aanwezigheid van de geneesheer-verstrekker" dan ook niet los van elkaar kunnen worden gezien.

2.1.1.3. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat uit het nomenclatuurnummer nergens blijkt dat het begrip "voltijds" als "exclusief" moet worden beschouwd, dat beide begrippen, in hun gewone betekenis geïnterpreteerd, geenszins als synoniemen zijn te beschouwen, dat het door de verwerende partij ingenomen standpunt haaks staat op het door haar eerder ingenomen standpunt, en dat uit de brief van 13 december 1993 van het R.I.Z.I.V. blijkt dat de bepalingen van de nomenclatuur inzake fysische aanwezigheid de bioloog niet "beletten een andere activiteit inzake klinische biologie buiten de inrichting uit te oefenen" en dat de termen "ten minste drie voltijdse biologen" moeten begrepen worden als "een minimum van 3 biologen (...) voor de behoeften inzake leiding, controle en toezicht op de biologie stricto sensu".

2.1.1.4. De verzoeker voegt hieraan in zijn laatste memorie niets toe;

2.1.2. <u>Beoordeling</u>

Overwegende dat het forfaitair honorarium, bedoeld in nomenclatuurnummer 591113 591124, slechts mag worden aangerekend "voor zover het laboratorium (...) in zijn personeelsformatie ten minste 3 voltijdse biologen heeft"; dat artikel 24 van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering, zoals van toepassing op deze zaak, immers bepaalde :

"(...)
§ 2. Forfaitaire honoraria die gelden voor de verstrekkingen inzake klinische biologie die zijn opgenomen in de artikelen 3, § 1, 18, § 2, B, e) en 24, § 1, en die worden verricht voor in een ziekenhuis opgenomen patiënten.
(...)

591113 591124	Forfaitair honorarium, betaalbaar per opneming in een acute dienst A, C, D, E, G, H, I, K, L, M, N of S van een algemeen ziekenhuis of per dag die recht geeft op het maxi- of superforfait of per dag die recht geeft op het A-, B- C- of D forfait, voor zover het laboratorium : - als medisch-technische dienst is opgenomen in een ziekenhuis of groepering van ziekenhuizen die een dienst C en een dienst D met ten minste 50 bedden elk of een dienst C + D met ten minste 150 bedden of een dienst H met ten minste 100 bedden omvat; - erkend is voor alle disciplines van de klinische biologie, eventueel met uitsluiting van de pathologische anatomie; - 24 uur per dag de continuïteit verzekert in samenwerking met de eenheden voor intensieve verzorging en de wachtdienst van het ziekenhuis; - in zijn personeelsformatie ten minste 3 voltijdse biologen heeft, van wie ten minste 1 geneesheer-specialist, of een apotheker, of een licentiaat in de wetenschappen die beiden een opleiding van tenminste vijf jaar moeten hebben gevolgd, overeenkomstig de bepalingen van de bijlage bij het ministerieel besluit van 3 september 1984 tot vaststelling van de criteria voor de machtiging en de erkenning van de apothekers die bevoegd zijn om verstrekkingen te verrichten die tot de klinische biologie behoren ... F 12,5

(...)";

Overwegende dat volgens de Beperkte kamer aan deze voorwaarde niet was voldaan aangezien "uit de verklaringen van de klinische biologen werkzaam in het labo van het OCMW LOKEREN was gebleken dat er op geen enkel ogenblik tijdens de ten laste gelegde periode drie biologen hun totale prestaties volledig (hadden) gewijd aan een enkele instelling en derhalve niet als voltijdse biologen (konden) beschouwd worden";

Overwegende dat de Commissie van beroep door, wat de eerste tenlastelegging betreft, de beschikking van de Beperkte kamer bij te treden, dit motief van de beroepen beslissing impliciet doch zeker tot het hare maakt; dat de Commissie van beroep derhalve in navolging van de Beperkte kamer van mening is dat een bioloog slechts voltijds is indien hij zijn totale prestaties aan één welbepaald laboratorium besteedt, met andere woorden indien hij uitsluitend in één laboratorium werkzaam is;

Overwegende dat de verzoeker terecht aanvoert dat de woorden "voltijds" en "uitsluitend" geen synoniemen zijn en een verschillende inhoud hebben; dat wie "uitsluitend" aan een bepaalde dienst is verbonden elders geen andere activiteit heeft, maar niet noodzakelijk voltijds actief hoeft te zijn; dat het niet uitgesloten is dat wie voltijds aan een bepaald laboratorium is verbonden, daarnaast nog een activiteit in een ander laboratorium ontwikkelt;

Overwegende dat, indien het de bedoeling van de opstellers van de nomenclatuur ware geweest als voorwaarde te stellen dat de biologen slechts in één inrichting actief mogen zijn, zulks ondubbelzinnig uit de tekst zelf moet blijken;

Overwegende dat de bepalingen in verband met de fysieke aanwezigheid de klinische biologen opleggen aanwezig te zijn tijdens de duur van het werk, maar hen niet beletten voor- of nadien nog een andere activiteit buiten de inrichting uit te oefenen;

Overwegende dat, door als voorwaarde te stellen dat de biologen hun totale prestaties volledig aan één enkele instelling moeten wijden, de Commissie van beroep artikel 24, § 2, van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984, verkeerd toepast; dat het tweede middel gegrond is;

2.2. Derde middel

2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen met betrekking tot het derde middel als volgt kunnen worden weergegeven:

2.2.1.1. De verzoeker betoogt :

> "Schending van artikel 6.1. van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en van artikel 252 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de Wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, evenals van het algemeen beginsel inzake behoorlijke rechtsbedeling luidens welk jurisdictionele beslissingen binnen een redelijke termijn moeten worden uitgesproken;
>
> Doordat de bestreden beslissing tenlasteleggingen bewezen acht die betrekking hebben op feiten daterend van de periode van augustus 1988 tot februari 1991; die feiten aanleiding hebben gegeven tot een procedure voor de Beperkte Kamer alwaar op 13 oktober 1993 een beslissing werd genomen; de verzoeker tegen die beslissing op 9 januari 1994 beroep heeft ingesteld en de beslissing van de Commissie van Beroep pas op 17 juli 1995 werd uitgesproken;
>
> Terwijl overeenkomstig artikel 252 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de Wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, de commissie uitspraak moet doen binnen de zes weken na de indiening van het hoger beroep; deze termijn weliswaar een termijn van orde is doch niettemin aangeeft dat het van groot belang werd beschouwd dat, om redenen van rechtszekerheid, met de behandeling van de zaak in beroep niet zou worden getalmd; een beslissing in jurdisdictionele zaken op grond van artikel 6.1. E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel inzake behoorlijke rechtsbedeling hoe dan ook vereist dat jurisdictionele beslissingen binnen een redelijke termijn worden uitgesproken;
>
> En terwijl de zaak in graad van beroep geen bijzondere feitelijke opzoekingen vergde, doch enkel betrekking had op de vraag in welke mate de vereiste inzake de aanwezigheid van drie voltijdse biologen aan verzoeker tegenwerpelijk was, evenals op de interpretatie en draagwijdte van het begrip 'voltijds' en de toepassing ervan in casu; het niettemin een vol jaar heeft geduurd vooraleer de zaak werd behandeld, en dan nog (...) eens meer dan (een) half jaar heeft geduurd vooraleer de bestreden beslissingen werd uitgesproken; de specifieke omstandigheden van de zaak de duur van meer dan anderhalf jaar bijgevolg niet kunnen verantwoorden;
>
> Zodat de bestreden beslissing genomen is met schending van de in het middel aangeduide bepalingen en beginselen".

2.2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop dat de bepalingen van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing zijn op de sancties van de Beperkte kamer en van de Commissie van beroep gezien deze geen rechtstreekse invloed op de

burgerlijke rechten en verplichtingen van een zorgverlener hebben, dat de termijn bepaald bij artikel 252 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven, dat het doornemen van het dossier (meer dan 1.200 stukken) reeds enige tijd vergt en de leden van de Commissie van beroep buiten drukke professionele bezigheden, voldoende tijd dienen vrij te maken om behalve te zetelen ook het dossier in te studeren, dat de Commissie van beroep daarenboven met een vrij ongewoon probleem werd geconfronteerd, dat onder de effectieve leden, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van het geneesherenkorps, zich de zoon van de verzoeker bevindt, dat teneinde de objectiviteit te waarborgen in de vervanging van dit lid moest worden voorzien, dat hoewel er ook plaatsvervangende leden zijn, het niet onmiddellijk mogelijk was in deze vervanging te voorzien en dat er aldus een zekere tijd is verlopen alvorens men tot een rechtsgeldige samenstelling van de Commissie van beroep is gekomen.

2.2.1.3. De verzoeker repliceert hierop in zijn memorie van wederantwoord dat de zaak in graad van beroep geen bijzondere feitelijke opzoekingen vergde, dat de feitelijke gegevens alle reeds waren verzameld en bekend waren op het ogenblik dat de verwerende partij in het kader van de beroepsprocedure op 26 januari 1994 de geneesheer-verslaggever aanduidde, dat er trouwens enkel ter zitting mondeling verslag werd uitgebracht, dat de feitelijke gegevens bovendien niet het voorwerp van de betwisting voor de Commissie van beroep uitmaakten en dat de omstandigheden te wijten aan de interne organisatie van het administratief rechtscollege de vertraging van de behandeling niet kunnen verantwoorden.

2.2.1.4. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker hieraan niets toe;

2.2.2. <u>Beoordeling</u>

2.2.2.1. Overwegende dat artikel 252, eerste lid, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, bepaalt dat "de commissie over elk hoger beroep uitspraak doet binnen zes weken na de indiening van het hoger beroep"; dat de Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het R.I.Z.I.V., een orgaan met rechtsprekende bevoegdheid is, dat op straffe van rechtsweigering uitspraak moet doen over het bij haar ingesteld hoger beroep; dat zelfs een niet verantwoorde vertraging bij het verlenen van een uitspraak de Commissie van beroep

niet kan ontheffen van de haar door de wet opgelegde verplichting uitspraak te doen over het bij haar aanhangig gemaakt beroep; dat de termijn van zes weken bedoeld in artikel 252 van het voormelde koninklijk besluit van 4 november 1963 derhalve niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven, maar een loutere termijn van orde is;

2.2.2.2. Overwegende dat, zonder dat het hierbij nodig is zich uit te spreken over de vraag of artikel 6.1 van het E.V.R.M. in casu toepasselijk is, wat het algemeen beginsel van behoorlijke rechtspleging betreft luidens hetwelk rechterlijke uitspraken binnen een redelijke termijn moeten worden gedaan, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op 6 januari 1994 tegen de beslissing van de Beperkte kamer hoger beroep aantekende, dat hij werd opgeroepen om op 8 november 1994 voor de Commissie van beroep te verschijnen, dat de behandeling van het hoger beroep op die dag geen doorgang kon vinden en de zaak werd uitgesteld tot de zitting van 17 januari 1995, zitting waarop de raadsman van de verzoeker een conclusie neerlegde, waarna de Commissie van beroep op 17 juli 1995 de bestreden beslissing nam;

Overwegende dat een tijdspanne van ongeveer anderhalf jaar sinds het aantekenen van het hoger beroep in casu niet als onredelijk kan worden aangemerkt, rekening houdend met het aantal tenlasteleggingen en de complexiteit van de zaak; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T:

<u>Artikel 1</u>.

Vernietigd wordt de beslissing van 17 juli 1995 van de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering houdende de bevestiging van de beslissing van 13 oktober 1993 van de Beperkte kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, in zoverre beslist werd de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten voor geneeskundige verstrekkingen welke door Lucien DIERICK zullen worden verleend over een periode van twee maanden.

<u>Artikel 2</u>.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de registers van de voormelde Commissie en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde Kamer van beroep.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**